

проповѣдале по Моравия и по Паннония, е било възвдигнато гонение отъ вѣмското и отъ римското духовенство, които сж глѣдале на славянското просвѣщение не съ добро око. Учениците на великите мъже, като просѣдѣле дълго време заключени въ темниците, биле изгонени изъ гореказанните земп. Между тие ученици са е намралаъ и св. Климентъ, когото Теофилактъ Български (родомъ гржкъ) нарича „велеученикъ презвитеръ“. Климентъ, съ Наума и съ Ангелария, дошле въ Бѣлградъ (на Дунавътъ) при Боритикана, който е билъ управитель на тая българска мѣстность, а той ги испроводилъ при Бориса. Борисъ билъ обрадвакъ и посрѣшналъ повите проповѣдници съ отворени обятия. Слѣдъ време (въ 889 г.) той отдѣлилъ отъ своите владѣния юго-западната часть, която са наричала Кутмичевца, т. е. сегашна Македония и Албания (отъ рѣката Вардаръ и Юскюбъ до брѣговете на Адриатическо море, а отъ Авлона нагоре до Черна-гора) и далъ я подъ управленнето на своятъ намѣстникъ Дебета. Заедно съ Дебета отишѣлъ и св. Климентъ, който билъ длъженъ да проповѣда въ тие крайове евангелското учение. Царьтъ му далъ три великолѣпни палати въ Деволъ и мѣста за почивка въ Охрида и въ Главаница. Св. Климентъ, по думите на неговиятъ животописатель, употрѣблялъ сичките си сили да просвѣти тоя край, който са намралаъ „въ крайно невѣжественно и почти скотоподобно състояние“, ималъ множество ученици по околностите (числото на тие ученици достигало до 3500 души), раскривалъ пмъ дълбочините на св. писание, превождалъ и писалъ книги, и пр. Въ Охрида той изградилъ манастиръ и черкова въ името на св. Пантелеимона и послѣ